

Satavuotias Suomi

Maailma on kauttaaltaan muuttunut viimeisen sadan vuoden aikana. Miten ihminen on sopeutunut itse muuttamaan- sa maailmaan? Joukossamme on vielä itsenäisyyden ikäisiä ihmisiä. Olemme kuulleet ja lukee viime aikoina heidän ajatuksiaan. He ovat olleet vahvoja, heidän on täytynyt sopeutua sotien jälkeiseen aikaan. Evakkolaisuus, Suomen nousu ja lasku lamoihin, ehkä siirtolaisuus ulkomaille ja asutuksen keskittyminen kaupunkeihin eivät varmasti ole olleet helppoja kestää.

Itse olen sodanjälkeistä sukupolvea. Suurperheessä elämämme ei varmasti ollut aina helppoa, mutta monilla oli varmasti vaikeampaa. Sodan jälkeen oli kuitenkin työtä, ja vahvaa uskoa tulevaisuudesta. Yhteiskuntakin sitä uskoa varmasti vahvisti. Tunnettiin yhteenkuuluvaisuutta, tehtiin yhteistyötä ja pidettiin yhtä. Nähtiin edessä valoa ehkä jo sen vuoksi, että sodan aikana oli asiat huonommin.

Tällaisena "kylätyötä" harrastavana tulee monesti mieleen kaksi asiaa; yhteisöllisyys ja epäitsekkyys. Nämä asiat eivät ole Suomessakaan enää tämän päivän termejä, päinvastoin. Mitähän me ja sitä kautta Suomi menettäisimme, jos ihmiset tekisivät enemmän yhdessä, ja oma-itse olisi vähemmän tärkeä!

Jokaiselle meille kokemukset ovat tärkeitä, parhaat niistä voivat muuttua edelleen elämykseksi. Viimeaikaisen elämäni ehkä keskeisin kokemus on ollut tutustuminen taiteilija Kuutti Lavoseen. Ensitaapaamisen keskustelut Hupelin ulkoterasilla, opastukset taidemaalmaahan ja Helsingin vilinään sekä perheenkin tapaaminen, olivat mielenkiintoisia ja opettavaisia. Lavosen taidekin on hyvin koskettavaa. Sinänsä pienestä asiasta voi tulla suurta. Sysäyksen tälle kirjoitukselle antoi sattuma. Loppiaisamuna avasimme tavoiltamme poiketen television. TV-taliointi Tyrvään Pyhän Olavin kirkosta, sen rakentamisesta oli juuri alkamassa.

Dokumenttiohjelma käsitteli taiteilijoiden Osmo Rauhalan ja Kuutti Lavosen työtä kirkkomaalajina. Ohjelma oli hyvin tehty ja siinä taiteilijat kertoivat maalaustöiden erivaiheesta työmenetelmistään, aihevalinnoistaan, niiden taustoista ja yhteistyöstään. Oli hyvä ohjelma. Tyrvään kirkkohan oli peräisin 1500-luvulta, joka tuhopolton seurauksena tuhoutui lähes täysin. Taidemaalareilla, Kuutti Lavonen ja Osmo Rauhala, oli hyvin keskeinen ja myös ainutlaatuinen tehtävä suunnitella ja toteuttaa kirkkoon mittavat maalaukset, kirkkoon, joka suurelta osin uudisrakennettiin talkoovoimin. Kirkko vetää nyt taideteoksena "pyhiinvaeltajia" ympäri maailman.

Tallaamme täällä Vuonislahdessa omia polkujamme muuttuvassa yhteiskunnassa, yritämme nähdä ja tehdä asioita eteenpäin, yhdessä. Polkumme haluamme muodostavan polkuverkoston, joka verkostona parantaa omaamme ja lähiympäristön elämismahdollisuuksia.

Joskus tulee mieleen, että onko se paha, että yrittää parantaa?

Lieksa on joutunut Suomen Kuvalehden uutisoinnin mukaan niiden 57 kunnan joukkoon, jotka "tulevat" kuolemaan itsenäisenä kuntana. En halua uskoa, että näin käy. Lieksassa ponnistellaan kovasti tulevaisuuden eteen, ja uutisoinnin perustana ollut tutkimus ei ehkä tiedä tästä ponnistelusta.

Vuonislahti oli yhteistyökumppaneittemme ansiosta vuosituhannen vaiheessa edellä aikaansa. Jouduttiin taistelemaan erityisesti alueen sairautta, kateutta, vastaan. Yleisesti luultiin, että "kylätyömme" oli jotakin vastaan. Nyt ehkä ymmärretään, etteivät kehittämismme vastatoimet ja vastustukset parantaneet näiden ihmisten oloja, kylää ja kaupunkia. Nyt Suomen itsenäisyyden 100-juhlavuonna meidän on pakko saada kehityksen kelkka uuteen suuntaan, mutta onko meistä lieksalaisista siihen!

*Reino Kuivalainen
Kylätyön harrastaja*

Uutispuuroa

Ruokakurssi Kukossa

Marttojen mainio "Kolikolla kotiruokaa" -ilta. Herkuttelimme porkkana-linssicurrylla, perunapunajuurivohveilla, minttukastikkeella, naanleivillä ja porkkanakakulla. Voi, jos oisit voinut olla mukana!

Martat viherpeukaloina

Marttojen vihervuoden kunniaksi Vuonislahden puheenjohtaja Leena Vallius ja sihteeri Maija Jaatinen istuttivat Kylätoimintakeskus Kukon pihaan hopeakuusen (vas.). Keväällä nousevat marttojen istuttamat narsissit kukkaan Kukon ja Helmikodin pihalla.

Monola-seuran kokous

Monola-seura piti syyskokouksen Taiteilijatalo Hupelissa. Kokouksen jälkeen ideoitiin ensi kesää ja varapuheenjohtaja Jussi Makkonen (oik.) maalaili tulevaisuutta aina vuoteen 2022, jolloin Sibeliusten häämatkasta tulee kuluneeksi 130 vuotta. Huikeita visioita!

Huumorin ytimessä -iltamat

Jaakko Tepon huumorin ytimessä oltiin Vuonislahdessa lokakuuisena sunnuntai-iltana (vas.). Jaskan kirjat olivat haluttuja. Elämäntekijä Antti Heikkinen kunnostautui myös Kaukolasi-partion laulusolistina.

Puurojuhla

Kyläseuran järjestämässä puurojuhlassa (oik.) nähtiin TaiKun kehitysvammaisten taiteilijoiden ja Vuolasten poikkitaiteellinen esitys Lumiukko, laulettiin joululauluja ja nautittiin herkullista puuroa sekä torttukahvit.

Kummiluokka kylässä

Lieksan keskuskoulun yrittäjyyksiluokka piti huilipäivää Vuonislahdessa juuri ennen joululomaa (oik.). Ohjelmassa oli mäenlaskua Pielisen rannalla, lumisotaa, pikkujoululahjojen jakoa ja keskinäistä kutkatusta.

Uusi tulipaikka

Uusi levähdyspaikka Pielisen rannalla, uimarannan tuntumassa on loppusilausta vaille valmis (oik.). Joululomalaiset Anu (vas.) ja Anna Forsman olivat nuotiopaikalla makkaranpaistoretkellä vuoden 2016 viimeisenä päivänä.

